

De Brief aan de Romeinen

Hoofdstuk 12

Bron: <http://www.middletonbiblechurch.org/romans/romans.htm>

Vertaalde versie: <http://www.verhoevenmarc.be/romeinen1.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV of SV1977)

Bewerking en voetnoten door M.V.

Introductie

Met dit hoofdstuk begint een praktische sectie van de Romeinenbrief. Tot dusver hebben we in Romeinen erg weinig geboden gezien (met de uitzondering van bepaalde geboden in hoofdstuk 6: “weet”, “reken”, “stel ter beschikking”, enz.). De nadruk in de vroege hoofdstukken ligt niet op wat we zouden moeten doen, maar wat God heeft gedaan. Een gelijkaardig patroon wordt gevonden in de Efezebrief. De eerste drie hoofdstukken benadrukken wat God heeft gedaan in GENADE, en er worden geen geboden gevonden, maar de laatste drie hoofdstukken zijn praktisch en daarin worden vele geboden gevonden. Wat God gedaan heeft in GENADE is altijd de ware basis voor christelijk gedrag.

Romeinen 12:1

¹ Ik roep u er dan toe op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk: dat is uw redelijke godsdienst.

“Ik roep u op” (dezelfde uitdrukking als in Efeziërs 4:1) – Paulus drong aan in liefde. 2 Korinthiërs 5:14: “Want de liefde van Christus **dringt** ons”.

“Dan” – dit verwijst ons terug naar wat Paulus besprak in de eerste 11 hoofdstukken (alles wat God heeft gedaan voor de schuldige, goddeloze zondaar).

“Door de ontfermingen van God” – Als God zo ontfermend en genadig is geweest voor mij, wat kan ik dan minder doen dan voor Hem leven!

“Broeders” – Paulus richt zich tot de gelovigen in Rome. Uw lichamen aan God wijden als een offer voor God is niet iets dat aan ongeredde mensen gezegd wordt te doen, maar dat is iets wat geredde mensen moeten doen (wij doen dat omdat wij gered zijn, niet om gered te worden).

“Uw lichamen aan God te wijden” – het woord “wijden” is hetzelfde woord als in Romeinen 6:13 (daar vertaald met “ter beschikking stellen”). “Uw lichamen” is het equivalent is van “uzelf”.

“Offer” – elke nieuwtestamentische gelovige is een priester, en priesters brengen offers. Een offer was geheel van God – het was het Zijne! De gelovige moet **zichzelf** geheel aan God geven, voor gebruik door God.

“Levend” – in contrast met oudtestamentische offers die geslacht, gedood werden. James Ventolato geeft daarop het volgende commentaar om beter te begrijpen waarom dit een levend offer is:

“Wij moeten onszelf aan God wijden **“als mensen die uit de doden levend geworden zijn”** (Romeinen 6:13). Dat betekent dat een “levend” offer niet enkel in contrast staat met de geslachte offers, maar het is ook een “levend” offer vanuit het standpunt, de grond of positie van het OPSTANDINGSLEVEN in Christus Jezus, gelinkt aan de identificatiewaarheden van Romeinen 6-8. Het “rekenen” van Romeinen 6 moet het “wijden aan God” van Romeinen 12 voorafgaan. Een ongeredde ziel, een ziel niet in Christus, heeft geen basis om zo te rekenen. **Kruisiging** komt vóór **offering**”.

Miles J. Stanford zegt het op deze manier:

“Hier is de crux van de zaak. De vraag is: wélk leven moet geofferd worden aan Hem, het oude zelf-leven, of het nieuwe Christus-leven? God kan absoluut niets accepteren van het oude [dat veroordeeld werd aan het Kruis] – Hij ziet en erkent enkel dat wat gecentreerd is in Zijn Zoon,

Die uw leven is [Kolossenzen 3:4]. Vandaar dat God slechts één bepaling heeft voor offering: ‘stel uzelf ter beschikking aan God, als mensen die uit de doden levend geworden zijn’ (Romeinen 6:13). Dat is uw enige grond, en vanaf dit platform moeten wij onszelf dood rekenen voor de zonde, het “ik”, de Wet, en enkel leven voor God in de opgestane Christus – wandelen in de nieuwhed van leven, het opstandingsleven (Romeinen 6:4, 11)”.

“‘Stel uzelf ter beschikking aan God, als mensen die uit de doden levend geworden zijn’ (Romeinen 6:13). Dit is de ware positie van offering. Voor christenen om hun ‘lichamen aan God te wijden als een levend offer’ (Romeinen 12:1) vóór zij hun eenheid met Christus in de dood en opstanding (identificatie) hebben leren kennen, is hetzelfde als aan God de natuurlijke leden van de natuurlijke mens (het oude, veroordeelde Adamitische leven) te presenteren, iets wat Hij niet kan accepteren. Enkel zij ‘die uit de doden levend geworden zijn’ – zij die tenvolle hun gelijk-nis met Hem in de dood en opstanding hebben toegeëigend – worden gevraagd hun lichamen ter beschikking van God te stellen”.

“Een zorgvuldige studie van alle Brieven van Paulus toont aan dat ze geschreven zijn op de basis van het kruis, uitgelegd in Romeinen 6. God handelt met alle gelovigen op de grond van ‘in Christus stierf u’” (Miles Stanford).

“Heilig” – apart gezet voor Gods heilige wil en dienst. Gods kinderen zijn “heiligen”, apart gezet voor het dienen van de Koning der koningen! Ziet u zichzelf als zo’n dienaar?

“Redelijke” – hier staat het Griekse “logikos” waarvan wij ons woord “logisch” betrekken. In het licht van wat Christus heeft gedaan is dit de redelijke dienst voor God. Dit is hoe gelovigen God aanbidden (het is een “dienst”), door zichzelf totaal te geven aan Hem voor Zijn dienst.

Moge Romeinen 12:1 een constante herinnering zijn voor de gelovige dat wij niet van onszelf zijn, omdat wij gekocht werden voor een prijs (1 Korinthiërs 6:19-20). Wij hebben niet het recht ons lichaam te gebruiken zoals wij willen; wij hebben de taak om liefde-dienaren van Jezus Christus te zijn, om te wandelen zoals Hem het belieft. Wij zijn gekocht door bloed en gebonden door liefde. Wij horen ons aan God aan te bieden als “mensen die uit de doden levend geworden zijn” (Romeinen 6:13). Hoe kunnen we in het licht van Gods genade, zoals getoond op Golgotha, iets minder doen?!

Romeinen 12:2

²En word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar word innerlijk veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is.

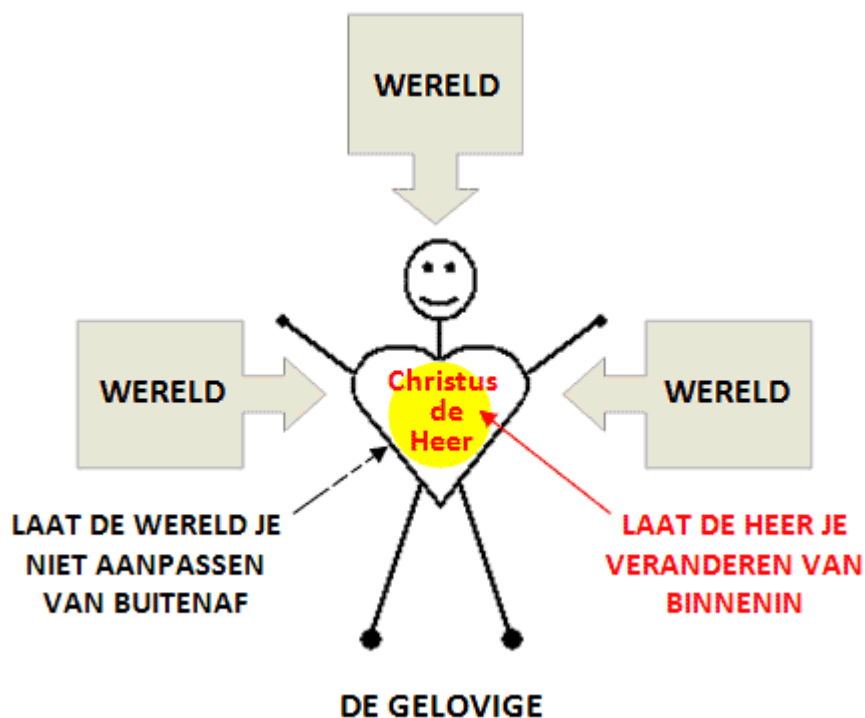
Hier hebben we twee opdrachten: de eerste negatief (wat we niet zouden moeten doen) en de tweede positief (wat we zouden moeten doen).

“Deze wereld” = deze “*aioon*” (Grieks): eeuw, tijdperk, door implicatie: “de wereld”. In 2 Korinthiërs 4:4 leren we dat Satan “de god van deze eeuw (= deze *aioon*) is”. Christus gaf Zichzelf voor onze zonden, “opdat Hij ons zou ontrukken aan de tegenwoordige slechte wereld (= slechte *aioon*)” (Galaten 1:4). Demas die in Kolossenzen 4:14 beschreven werd als een loyale gelovige werd later door Paulus beschreven met de volgende woorden: “want Demas heeft mij verlaten, omdat hij de tegenwoordige wereld (= tegenwoordige *aioon*) heeft lief gekregen” (2 Timotheüs 4:10). En in Titus 2:12 worden gelovigen geleerd godvruchtig te leven “in deze tegenwoordige wereld (= tegenwoordige *aioon*)”. Wij zijn wel IN deze wereld maar niet VAN deze wereld, niet het wereldse systeem deelachtig dat vijandig is tegen God.

“Word niet ... gelijkvormig” – Paulus zegt: “laat de wereld u niet in haar matrijs drukken”! Kenneth Wuest heeft het zo geparafraseerd: “Stop met het aannemen van een uitwendige expressie die gemodelleerd is naar deze wereld, een expressie die niet voortkomt uit, noch representatief is voor wat u bent in uw binnenste als een wedergeboren kind van God”.

“Maar” – dit geeft een sterk contrast aan. Gods negatieve opdracht wordt gevolgd door een positieve opdracht.

“Word innerlijk veranderd” – dit werkwoord betekent getransformeerd worden. Het Griekse woord is **metamorphoo** (we denken aan de opmerkelijke metamorfose van een rups in een vlinder). Dit woord wordt ook gebruikt in Mattheüs 17:2 bij de transfiguratie van de Heer. De Heer werd zodanig veranderd dat Zijn innerlijke heerlijkheid zichtbaar werd aan de buitenkant (vgl. Johannes 1:14). Hier, en in 2 Korinthiërs 3:18¹, wordt het woord gebruikt voor het transformatieproces dat plaatsvindt in het leven van de christen als de gelovige meer en meer veranderd wordt naar het beeld van Christus (vandaag meer op Hem gelijkend dan gisteren, maar minder dan morgen). In 2 Korinthiërs 3:18 wordt het woord gebruikt met betrekking tot de verandering door de Heilige Geest die resulteert uit de gelovige zijn waarnemen van de heerlijkheid van Christus door Zijn Woord en het gra-
 dueel (van het ene stadium van heerlijkheid tot het volgende) veranderd worden naar de gelijkenis van Christus. We hebben reeds gezien in Romeinen dat het Gods doel is veranderd te worden naar het beeld van Christus (Romeinen 8:29). Wij worden constant veranderd. Het is een proces dat niet eindigt totdat wij bij Christus zijn (1 Johannes 3:2). Het werkwoord staat in de passieve of lijdende vorm (ook in 2 Korinthiërs 3:18) en geeft aan dat wij NIET ONSZELF VERANDEREN! Wij WORDEN veranderd. Het is iets wat God doet in en door ons. Wij moeten Hem vertrouwen en Hem toestaan te doen wat enkel Hij kan doen.

Hoe zal deze transformatie gebeuren? “Door de vernieuwing van uw gezindheid”. Het is een mentaal proces, door Vine beschreven als: “de aanpassing van de morele en geestelijke visie en het denken aan de ingesteldheid van God, Die een transformerend effect heeft op het leven”. De geest van de gelovige moet gevuld worden met Gods Woord opdat wij meer en meer zouden zien, denken en voelen zoals God doet. Voor andere NT-verzen over vernieuwing, zie Kolossenzen 3:10 en 2 Korinthiërs 4:16. De gelovige die veranderd is, beproeft constant wat de wil van God is: de hartscreet van de gelovige is “Ik wil wat God wil, niet meer, noch minder! Niet mijn wil maar Gods wil geschiede”!

En God zei: Laten we de mens FORMEREN naar ons beeld.

De duivel zegt: Ik wil de mens DEFORMEREN door zonde.

De wereld zegt: Wij moeten de mens CONFORMEREN naar ons beeld.

¹ In 2 Korinthiërs 3:17-18 contrasteert Paulus de volwassen toestand met de oude wetsbedeling: “De Heere nu is de Geest ... Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere aanschouwen als in een spiegel, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt”. Hier zien we de “bediening van de Geest”, die “van heerlijkheid tot heerlijkheid” werkt, als eigen aan de volwassen Gemeente. Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf>

Onderwijs zegt: Laat ons de mens INFORMEREN door kennis.

De maatschappij zegt: Wij willen de mens REFORMEREN door cultuur.

Enkel Christus zegt: Ik wil de mens TRANSFORMEREN door genade.

Romeinen 12:3

³ Want door de genade die mij gegeven is, zeg ik ieder onder u niet hoger te denken dan hij moet denken, maar laat hij denken in bescheidenheid, naar de mate van geloof zoals God die aan ieder heeft toebedeeld.

In vers 2 leerden we dat we de Geest van God moeten toestaan ons te transformeren naar het beeld en de gelijkenis van Christus (vgl. 2 Korinthiërs 3:18). Als wij Christusgelijkend moeten worden dan moeten we NEDERIG zijn (vgl. Filippenzen 2:5-8) – dat is Paulus' argument in dit vers.

“Niet hoger te denken dan hij moet denken” – we moeten correct denken over onszelf, en niet opgeblazen met een aangedikt en onrealistisch idee over onze eigen belangrijkheid. We mogen geen hoge, trotse visie hebben van onszelf, maar Gods visie over onszelf. “Bescheidenheid” – “laat in nederigheid de een de ander voortreffelijker achten dan zichzelf” (Filippenzen 2:3).

Beschouw Galaten 6:3: “Want als iemand denkt iets te zijn, terwijl hij niets is, bedriegt hij zichzelf”. Wij denken gemakkelijk dat we iets zijn, maar los van God zijn wij in feite NIETS. Zie de nederig makende waarheid van 1 Korinthiërs 4:7: “Want wie maakt onderscheid tussen u? En wat hebt u dat u niet hebt ontvangen? En als u het ook ontvangen hebt, waarom roemt u alsof u het niet ontvangen had?” Wat hebt u wat u niet ontvangen hebt?

De nederige man is degene die een ware glimp heeft opgevangen van de Hoge en Verhevene (Jesaja 6:1, 5; 57:15).

“Naar de mate van geloof” – vergelijk vers 6 (“naar de genade die ons is gegeven”). Paulus spreekt hier niet over reddend geloof (het geloof waardoor wij gered werden – Efeziërs 2:8), maar hij spreekt over bepaalde en diverse gaven die God heeft toebedeeld aan gelovigen, en het geloof dat nodig is om deze gaven te beoefenen. De gaven kunnen niet correct beoefend worden los van geloof en vertrouwen in de Redder. Maar zie ook Kanttekening 23 van de Statenvertaling: “de mate des geloofs: Dat is, naar **het deel, dat elkeen der gelovigen van God uitgedeeld is**. Want er is niemand, die een volmaakte kennis van alles heeft, maar de ene heeft mindere, de andere meerdere; 1 Kor. 7:7, en 1 Kor. 13:9; Ef. 4:7”.

“Toebedeeld” – God geeft gaven en in Zijn wijsheid distribueert Hij de gaven op de juiste manier. “Ieder” – elke gelovige, niemand uitgezonderd. Er is geen gave-loze gelovige. Deze gave vond plaats bij de bekering. Men moet niet naar een gave zoeken. Een gelovige zou wel dwaas zijn iets te zoeken en trachten te krijgen wat hem al gegeven is. Maar welke gave men ook heeft, men moet ze beoefenen, en dit wordt gerealiseerd door een gezonde gelovige te zijn die **in de Wijnstok blijft** (Johannes 15:1-5).

Romeinen 12:4-5

⁴ Want zoals wij in één lichaam vele leden hebben en de leden niet alle dezelfde functie hebben, ⁵ zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden van elkaar.

Net zoals het menselijke lichaam is, is het lichaam van Christus. Er is één lichaam maar vele leden, en de leden hebben verschillende functies, maar ze zijn allen leden van hetzelfde lichaam en ze hebben allemaal een belangrijke functie. In zeker opzicht zijn wij met velen (vele leden), maar in een ander opzicht zijn wij één (één lichaam). Wij delen in het lichaam dezelfde leden. De waarheid van deze verzen wordt sterk uitvergroot in 1 Korinthiërs 12:12-31. Wanneer het lokale lichaam van gelovigen gezond is, zal het leven van Christus gemanifesteerd worden, de ongeredden zullen overtuigd worden en God zal verheerlijkt worden.

Romeinen 12:6

⁶ En nu hebben wij genadegaven, onderscheiden naar de genade die ons is gegeven:

Paulus bespreekt nu de geestelijke gaven (voor andere nieuwtestamentische hoofdstukken die gaan over de geestelijke gaven, zie 1 Korinthiërs 12-14; Efeziërs 4 en 1 Petrus 4). Het Griekse woord voor “gave” is “charisma” (vandaar het woord “charismatisch”, een term van een moderne religieuze beweging [ontstond in de 20ste eeuw] met foute leringen over de geestelijke gaven). “Charis” is het Griekse woord voor “genade”, en vandaar de “genadegaven” ten voordele van het hele lichaam. “Onderscheiden genadegaven” – alle leden hebben verschillende gaven en verschillende bekwaamheden die elkaar complementeren. Dit wordt geïllustreerd door de leden van het menselijke lichaam die verschillende functies hebben (zie 1 Korinthiërs 12).

Romeinen 12:7

7 hetzij profetie, naar de mate van het geloof; hetzij dienstbetoon, in het dienen; hetzij wie onderwijst, in het onderwijzen;

“De mate van het geloof” – zij die de gave van profetie hebben moeten profeteren in de mate van hun geloof. Alle geestelijke gaven moeten in geloof beoefend worden, met het oog gericht op God en Zijn Woord, met het oog gericht op een gezonde relatie met Christus. Maar ook overeenkomstig “de mate des geloofs: Dat is, **naar het deel, dat elkeen der gelovigen van God uitgedeeld is.** Want er is niemand, die een volmaakte kennis van alles heeft, maar de ene heeft mindere, de andere meerdere; 1 Kor. 7:7, en 1 Kor. 13:9; Ef. 4:7” (SV kantt. 23 bij Romeinen 12:3).

(1) DE GAVE VAN PROFETIE – het is erg belangrijk te begrijpen wat de gave van profetie inhoudt. Sommige inadequate definities van deze gave zijn de volgende: “de bekwaamheid het Woord van God te begrijpen en zich bezig te houden met het te verklaren” (Billy Graham, *The Holy Spirit*, p. 139). “De gave van profetie was eigenlijk de bekwaamheid om te spreken voor het volk, Gods Woord te verkondigen, soms met een voorzeggend element” (John MacArthur, Jr., *The Charismatics*, page 164). Volgens deze definities zou elke begaafde leraar of pastor de gave van profetie hebben, maar Romeinen 12:6-7 maakt een duidelijk onderscheid tussen de gaven van profetie en onderwijzen.

Voor een bijbelse definitie van wat een profeet is, zie Exodus 4:15-16; 7:1-2 en 2 Peter 1:21 (een profeet was de woordvoerder of spreekbuis van God, en wat hij zei als een profeet was geïnspireerde spraak; het was het Woord van God). De profeten waren “mannen die spraken onder onmiddellijke invloed van de Geest van God, en dit bracht bepaalde goddelijke communicatie teweeg met betrekking tot leerstellige waarheden, taken of toekomstige gebeurtenissen, naargelang het geval kon zijn” (Hodge). In de vroege kerk was er een grote nood aan profetie omdat zij nog niet het hele Nieuwe Testament bezaten (het vergde tientallen jaren eer alle boeken geschreven waren). Hoe kan een kerk functioneren zonder nieuwtestamentische waarheid? Dat gaat niet! Alhoewel de vroege kerken geen NT-boeken hadden zorgde God dat zij geen NT-waarheden misten. Hij voorzag daarin door de NT-profeten die de kerken voorzagen in deze nodige openbaringen (betreffende kerkwaarheid, echtscheiding, kerkleiders, kerkdiscipline, profetische gebeurtenissen en de vele andere onderwerpen die behandeld worden in de NT-boeken, in het bijzonder de Brieven). Dat de gave van profetie een tijdelijke gave was wordt sterk aangegeven in Efeziërs 2:20 (**een fundament dat slechts eenmalig werd gelegd**). Bovendien, als vandaag nog profetie zou gegeven worden, dan zou dat betekenen dat de Bijbel niet compleet is en niet genoegzaam voor de kerk. Het zou betekenen dat we bijkomende openbaring zouden nodig hebben en dat hetgeen wij in onze Bijbel hebben NIET GENOEG is. Verlaat die gedachte! Gods Woord is geheel genoegzaam voor de kerk vandaag. Zie “Hebben wij bijkomende openbaring nodig?”:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/bijkomendeOpenbaring.pdf>

(2) DE GAVE VAN DIENSTBETOON – In het Grieks de gave van “diakonia”: dit is de gave van het dienen (nederige dienst). Wij ontleen van dit woord ons woord “diaken” – dienaar (zie Handelingen 6:1-6; 1 Timotheüs 3:8-10). De Heer Jezus is hierin een voorbeeld: Markus 10:45. Alle gelovigen zouden op deze manier moeten dienen, maar sommigen zijn bijzonder begiftigd in dit opzicht en kunnen aangesteld worden in het ambt van dienaar/diaken (zie de vereisten hiervoor in 1 Timotheüs 3:8-10).

(3) DE GAVE VAN ONDERWIJZEN – dit omvat het plaatsen van Gods waarheden in de harten en geesten van Gods volk, middels de bediening van de Heilige Geest en door heldere verkondiging van de Schriften. Alle gelovigen moeten in staat zijn om tot op zekere graad de waarheid te onderwijzen, maar sommige gelovigen zijn hierin bijzonder begaafd. Een verschil tussen een leraar en een profeet is dit: Een profeet krijgt zijn boodschap direct van God, met als resultaat dat wat hij zegt geïnspireerde spraak is: “Zo zegt de Heer”! Een leraar verkrijgt zijn boodschap door ijverig Gods Woord te bestuderen in gebedsvolle afhankelijkheid van de verlichtende bediening van de Heilige Geest. De profeet geeft Gods Woord door; de leraar verklaart en verkondigt Gods Woord (maar niet onder directe inspiratie). De leraar zijn verklaring van Gods Woord kan feilbaar zijn. Hij moet zich flink inspannen voor begrip en daarbij bidden dat de Heer hem zal leiden naar de juiste interpretatie van de Schrift en Hij hem zou bewaren voor dwaling.

Romeinen 12:8

8 hetzij wie bemoedigt, in het bemoedigen; wie uitdeelt, in oprechtheid; wie leiding geeft, met inzet; wie zich over anderen ontfermt, met blijmoedigheid.

(4) DE GAVE VAN HET BEMOEDIGEN (Gr. *paraklesis*) – dit is de gave om in staat te zijn anderen troost, bemoediging, aansporing en hulp te bieden (vergelijk het woord *parakletos*: “Trooster”). Wij zouden dit allen moeten doen (zie Hebrëëën 10:25) maar sommigen zijn hierin het bijzonder mee begaafd. Wij willen zeker geen miserabele “bemoedigers” zijn zoals de vrienden van Job!

(5) DE GAVE VAN UITDELEN (Gr. *metadidomi*) – het woord betekent “uitdelen, bijdragen, delen, geven voor de materiële noden van anderen”. “In oprechtheid” (Gr. *haplotes*) – genereus, vrijwillig, eenvoudig (zonder vertoon). Wij zijn allen uitdelers (Efeziërs 4:28) maar sommigen zijn hierin extra begaafd.

(6) DE GAVE VAN LEIDING GEVEN – (Gr. *proistemi*): ergens vooraan staan, vandaar “aan het hoofd staan”, leiding geven, heersen, besturen. Dit spreekt van leiderschap in de lokale vergadering. Niet allen zijn begiftigd als leider. Dit woord wordt ook gebruikt voor lokaal leiderschap in 1 Thesalonicenzen 5:12; 1 Timotheüs 3:4-5; 5:17. “Met inzet” omvat een alles geven van uw inspanningen, elke moeite doen voor een God-erend leiderschap.

(7) DE GAVE VAN ONTFERMING – dit verwijst naar compassie, medegevoel. “Met blijmoedigheid” (Gr. *hilarotes*) – dit is hetzelfde woord als in 2 Korinthiërs 9:7 en betekent opgewekt, opgeruimd, blijmoedig. Een blijmoedig mens kan bij anderen mistroostigheid en zorgen verdrijven, en hoop en moed in het hart opwekken van iemand die bedroefd is. Ons woord “hilarisch”, dat oorspronkelijk van *hilarotes* is afgeleid, draagt een andere connotatie (luidruchtige pret) en dat is niet de juiste betekenis van dit Griekse woord, maar wel “blijmoedigheid”.

Paulus geeft dus in deze drie verzen (6-8) zeven onderscheiden en verschillende gaven. Dit is slechts een voorbeeld van de gaven, zeker niet volledig. Eén van deze gaven, **profetie, was een tijdelijke gave** die “tenietgedaan” werd (1 Korinthiërs 13:8). Zie: “Een korte verklaring van 1 Korinthiërs 13:8”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf> en “Zijn er nog profeten vandaag?": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/profetenVandaag.pdf>. Maar de andere zes gaven zijn nog steeds nodig in de lokale kerken vandaag.

Het is van vitaal belang te erkennen dat de Schrift de allergrootste gave benadrukt: **de gave van Gods leven** die het huidige bezit is van elke gelovige (1 Johannes 5:11-12; Romeinen 6:23; Johannes 6:47). Geen gelovige is zonder deze gave! Het is onze eerste en belangrijkste verantwoordelijkheid om het opgestane leven van onze Heer Jezus Christus te vertonen (2 Korinthiërs 4:10-11; Galaten 2:20; 4:19; 5:22-23) door de kracht van de inwonende Heilige Geest. Elk lid van het lichaam van Christus moet in een gezonde en juiste relatie blijven met de Heer Jezus Christus, door in Hem te blijven als de Ware Wijnstok (Johannes 15:1-5). Hij is ons leven! (Kolossenzen 3:4). Als wij in een gezonde relatie met Christus blijven zal God onze gave of gaven ontwikkelen voor Zijn heerlijkheid en voor het welzijn van de lokale vergadering waarvan we deel uitmaken.

Romeinen 12:9

9 Laat de liefde ongeveinsd zijn. Heb een afkeer van het kwade en houd vast aan het goede.

“Liefde” – datgene wat Gods hoogste en beste zoekt voor de geliefde persoon; het omvat mijn beslissing en mijn keuze om mezelf te geven voor het welzijn van de andere persoon, ongeacht persoonlijke kost of opoffering. “Ongeveinsd” = zonder hypocrisie, ongeveinsd, een liefde die echt en oprecht is. Doe niet alsof u liefheeft terwijl dat niet zo is; draag nooit het masker van de liefde. Voorbeelden van hypocriete liefde worden gevonden in Jakobus 2:14-16 en 1 Johannes 3:16-18. Sommigen hebben lief met het woord maar niet in de praktijk (1 Johannes 3:18).

“Afkeer” = haten, terugdeinzen van iets gruwelijks, net zoals je terugdeinst van de dood. “U die de HEERE liefhebt, haat het kwade” (Psalm 97:10; en zie Psalm 5:6; 11:5; 26:5; 31:7; 45:8; 101:3; 119:104, 113, 128, 163; Spreuken 8:13; 13:5; 15:9; Amos 5:15; Romeinen 12:9; Hebreeën 1:9). Christenen horen gekend te zijn voor hun liefde (Johannes 13:35) en zij zouden ook gekend moeten zijn voor hun haat. Wij moeten de dingen haten die God haat, en vasthouden aan wat goed is.

Noot: het idee van ongeveinsde liefde doordrenkt de rest van Romeinen 12. In sommige opzichten is dit een ander “liefdeshoofdstuk” zoals 1 Korinthiërs 13.

Zie verder over het thema “liefde”: <http://www.verhoevenmarc.be/liefde.htm> en “De haat van God”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/haat-van-God.pdf>

Romeinen 12:10

¹⁰ Heb elkaar hartelijk lief met broederlijke liefde [Gr. *filadelfia*]. Ga elkaar voor in eerbetoon.

“Broederlijke liefde”. Hier staat het woord Griekse *filadelfia* – afgeleid van *filia*. Filadelfia betekent de liefde onder broeders en zusters. Het Grieks kent vier onderscheiden soorten van liefde:

1. Agape: een door hogere beginselen geleide of beheerste liefde. Deze liefde richt zich op de behoeften van de *ander*, zoekt wat het beste is voor de *ander*. Dat is Goddelijke liefde! Zie bv. Mattheüs 5:44: *agape*: “Heb uw vijanden lief”. En Openbaring 3:19: *agape*: “Ieder die Ik liefheb, wijs Ik terecht en bestraf Ik” → hier een bestraffende, corrigerende liefde (zo ook in Hebreeën 12:6).
2. Storge: genegenheid, natuurlijke liefde, zoals bijvoorbeeld tussen ouders en kinderen. Zie bv. Romeinen 1:31: *astorgous*: “zonder natuurlijke liefde”.
3. Filia: vriendschap; de Bijbel spreekt van liefde tussen broeders en zusters onderling. Zie bv. Romeinen 12:10: *filadelfia*: “**broederlijke liefde**” (zo ook in Hebreeën 13:1). En Jakobus 4:4: *filia*: “dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is”.
4. Eros: geslachtelijke, seksuele liefde.

(Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Liefde-bedenkingen.pdf>).

“Eerbetoon” – we moeten elkaar eren en waarderen; we moeten de ander zijn waarde zien en hem eer en respect geven. Kijk nooit op iemand neer. Als Christus in iemand leeft dan is hij waardevol! “Laat in nederigheid de een de ander voortreffelijker achten dan zichzelf” (Filippenzen 2:3).

Romeinen 12:11

¹¹ Wees niet traag wat uw inzet betreft. Wees vurig van geest. Dien de Heere.

“Traag” = lui, laks, passief (vergelijk Mattheüs 25:26).

“Vurig van geest” – hier staat **niet** letterlijk “vurig”, zoals een charismaat me (M.V.) schreef, maar wel het Griekse woord “zeo” wat “**fervent**” betekent. Letterlijk “vuur” is in het Grieks “puroo”, niet “zeo”! Het NL-woord “vurig” is dus figuurlijk bedoeld. Zie ook Handelingen 18:25 (“zeo”).

Soms raken we “afgekoeld” en worden we “lauw”. De Heer zegt tegen dezulken: “omdat u lauw bent en niet koud en ook niet heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen [Gr. *emeo* = (uit)braken]” (Openbaring 3:16, 19). God wil dat wij “ijverig in goede werken” zijn (Titus 2:14). Hij wil geen luie dienaren maar gelovigen die ijverig en fervent zijn.

Romeinen 12:12

¹² Verblijd u in de hoop. Wees geduldig in de verdrukking. Volhard in het gebed.

De toekomst is even schitterend als de beloften van God. De imminente wederkomst van de Heer Jezus is een zekerheid! Elk kind van God heeft een schitterende toekomst en dat zou grote vreugde moeten brengen in onze harten. Romeinen 8 heeft veel te zeggen over onze toekomstige verwachting!

“Geduldig in de verdrukking” – het woord “geduldig” (Gr. *thlipsis*) draagt het idee van “zich goed houden onder iets”, de moed niet laten zakken onder beproevingen, problemen van het leven, maar doorgaan. In 1 Thessalonicenzen 1:3, dat spreekt over “de volharding [“patience”, KJV] van uw hoop”, leren we dat hoop volharding voortbrengt. Het is door de hoop dat wij kunnen verdragen en doorgaan temidden van verdrukking en druk. Hoop kijkt verder dan de huidige beproevingen en klemt zich vast aan de beloften van God. “Volhard” (Gr. *proskartereo*) – de gelovige moet zich aan gebed toewijden en moet sterk zijn in gebed. Gebed vraagt inspanning en volharding. Zie ditzelfde werkwoord in Handelingen 1:14; 2:42; 6:4; Kolossenzen 4:2.

Romeinen 12:13

¹³ Deelt mede tot de behoeften der heiligen. Jaagt naar herbergzaamheid (SV 1977).

“Deelt mede” = Gr. *koinoneo*: delen met anderen, bijdragen, een aandeel hebben in het onderhoud van en gemeenschap hebben met de noden van de heiligen. “Behoeften” – ben ik gevoelig voor de noden van andere gelovigen? “Jaagt naar herbergzaamheid” – dit is *streven naar* herbergzaamheid. Een goed voorbeeld van een man die “streefde naar herbergzaamheid” is Abraham in Genesis 18:1-6 (merk hoe hij zich haastte!). “Herbergzaamheid” = christelijke gastvrijheid, zie 1 Timotheüs 3:2; 5:10; Titus 1:7-8; Hebreeën 13:2 (dit verwijst naar Genesis 18:1-6); 1 Petrus 4:9 en 3 Johannes 5-8.

Romeinen 12:14

¹⁴ Zegen wie u vervolgen. Zegen hen en vervloek hen niet.

“Zegen” = begunstigen; dit is het tegengestelde van “vervloeken”. “Vervolgen” – dit is hetzelfde werkwoord als in vers 13 (“Jaagt ...”). Hier verwijst het naar hen die jagen op gelovigen met een vijandige bedoeling om hen te kwetsen of pijn te doen. Paulus leert ons zulke mensen niet te vervloeken, of oordeel over hen uit te spreken. Neem geen wraak. Paulus herhaalt in feite de leer van de Heer Jezus Zelf: “Heb uw vijanden lief; zegen hen die u vervloeken; doe goed aan hen die u haten; en bid voor hen die u beledigen en u vervolgen” (Mattheüs 5:44).

Romeinen 12:15

¹⁵ Verblijd u met hen die blij zijn, en huil met hen die huilen.

Wij zijn allen lidmaten van hetzelfde lichaam. “Opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden voor elkaar gelijke zorg zouden dragen. En als één lid lijdt, lijden alle leden mee. Als één lid eer ontvangt, verblijden alle leden zich mee” (1 Korinthiërs 12:25-26). Wij horen te voelen voor elkaar, binnen te gaan in elkaars vreugde en verdriet. Ik ben niet onafhankelijk maar verbonden met elk ander lid van het lichaam. Ik heb hen nodig en zij mij.

Romeinen 12:16

¹⁶ Wees eensgezind onder elkaar. Streef niet naar de hoge dingen, maar houd u bij de nederige. Wees niet wijs in eigen oog.

“Eensgezind” – hetzelfde denken, in harmonie met elkaar, met het lichaam, leven. Vergelijk Filippenzen 4:2 en 2 Korinthiërs 13:11. Gelovigen moeten het met elkaar eens zijn, dezelfde zienswijzen koesteren, unaniem zijn. Laat er geen wanklank of onenigheid opduiken. Dit betekent niet dat er nooit geen eerlijk en vredig meningsverschil kan zijn over punten of leerstellingen als we groeien in de Heer en worstelen met Gods waarheden. Niemand van ons begrijpt Gods waarheid volmaakt, en niemand van ons ziet alles juist, en er is groei over tijd nodig. Enige nederigheid is gepast.

“De hoge dingen” – streef niet naar dingen die hoog liggen, laat geen hoogmoed opkomen. Dit is een waarschuwing tegen trotse ambitie (zoeken naar dingen zoals eer, positie, macht, menselijke geleerdheid). Wij horen niet hoogmoedig te zijn (Psalm 131:1). “Houd u bij de **nederige**” – gram-

matisch kan dit twee dingen betekenen: 1) nederige mensen (van lage stand); 2) nederige dingen (onzijdig). “**Houd u**” = associeer u met nederige mensen en beschouw hen niet lager dan uzelf (we hebben het voorbeeld van Christus’ houding jegens zondaars, uitgestotenen, armen, enz.). De andere betekenis is: houd u bij de nederige dingen, in contrast met streven naar de “hoge dingen”.

“Wijs in eigen oog” – dit is een waarschuwing tegen hoogmoed, ijdelheid, zelfingenomenheid, een hoge dunk van uzelf hebben. Wees niet wijs in eigen ogen – zie Spreuken 3:7 en Jesaja 5:21.

Romeinen 12:17

¹⁷ Vergeld niemand kwaad met kwaad. **Wees bedacht** op wat **goed** is voor alle mensen (HSV).

¹⁷ Vergeldt niemand kwaad voor kwaad. **Draagt zorg** voor wat **eerbaar** is voor alle mensen” (SV).

“Vergeld niemand” – Hetzelfde wordt geleerd door de Heer Jezus Christus in Mattheüs 5:39. Vergelden betekent iemand terugbetalen met gelijke munt voor het aangedane kwaad. Voorbeeld: “ik zal u hiervoor betaald zetten! Ik ben hier nog niet meer klaar! Hiermee zal u niet weggkomen! Hiervoor zal u boeten!” Voor andere passages die hetzelfde leren, zie 1 Thessalonicenzen 5:15 en 1 Petrus 3:9. Geef nooit een persoon wat hij misschien wel verdient. Hoe dankbaar kunnen wij zijn dat God ons niet geeft wat wij verdienen (zie Psalm 103:10; Psalm 130:3-4).

Vergelding, wraak komt enkel God toe: Romeinen 12:19 – zie aldaar.

Wat met de oudtestamentische leer “oog voor oog, tand voor tand ...” (Exodus 21:24), enz.? Dit betekent dat de straf moet passen bij de misdaad, en dit is een waar en deugdelijk principe van gerechtigheid. Een persoon moet krijgen wat hij verdient. Zie bijv. Genesis 9:6 (leven voor leven).

Is het waar dat het Oude Testament de doctrine van vergelding leert terwijl het Nieuwe Testament de doctrine van niet-vergelding leert? Spreuken 20:22 en 25:21-22 behoren bij het Oude Testament en beide teksten leren niet-vergelding: “Zeg niet: Ik zal het kwaad vergelden, wacht op de HEERE, en Hij zal u verlossen” (Spreuken 20:22); “Als iemand die u haat, honger lijdt, geef hem brood te eten, en als hij dorstig is, geef hem water te drinken” (Spreuken 25:21-22).

Anderzijds hebben we Romeinen 13:1-4 dat tot het NT behoort en duidelijk leert dat kwaaddoeners moeten gestraft worden, en dat God dit doet middels maatschappelijke overheden. In Romeinen 12 zegt Paulus niet dat het kwaad niet zou moeten gestraft worden; zijn belangrijkste punt, zoals we nog zullen zien, is dat de gelovige moet toelaten dat God de Volmaakte Rechter zorg draagt over het kwaad en de ongerechtigheden, op Zijn manier en op Zijn tijd (zie bijvoorbeeld vers 19).

“Weest bedacht” of “draagt zorg” (SV 1977). Het Griekse woord is “*pronoeo*”: voorzieningen treffen, in het onderhoud voorzien (verzorgen). Dit woord wordt ook gebruikt in 1 Timotheüs 5:8: “Maar als iemand de zijnen en vooral zijn huisgenoten niet **verzorgt** (*pronoeo*), heeft hij het geloof verloochend”.

“Goed” of “eerbaar” (SV 1977). Het Griekse woord is “*kalos*”: goed, gepast, billijk, moreel goed, waardig. Vergelijk 2 Korinthiërs 8:21: “Daar wij **zorg dragen** (*pronoeo*) voor **hetgeen eerzaam** (*kalos*) is, niet alleen voor de Heere, maar ook voor de mensen” (SV 1977). Een belangrijk vers dat veel licht werpt op Romeinen 12:17 is 1 Thessalonicenzen 5:15: “Pas op dat niemand een ander kwaad met kwaad vergeldt, maar jaag altijd **het goede** (Gr. *agathos*) na, én voor elkaar én voor allen”.

Vandaag leven we in een “rechtsgeding-verdwaasde” maatschappij met het blijkbare motto: “Trek iemand voor de rechter, of wordt zelf voor de rechter getrokken”! De nadruk ligt op hoeveel ik uit de andere persoon kan halen voor mijn eigen voordeel. Dit is het tegengestelde van de principes van liefde. Liefde vraagt altijd: “Hoeveel **kan ik geven** aan deze persoon, zelfs als dat persoonlijk verlies en opoffering betekent?” In onze maatschappij zouden gelovigen, wier harten gevuld zijn met de liefde van Christus, als lichten moeten schijnen! Het is niet onze taak om anderen te gebruiken en te misbruiken voor onze eigen persoonlijke winst!

Romeinen 12:18

¹⁸ Leef, zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, in vrede met alle mensen.

“Zo mogelijk” – deze woorden impliceren dat het niet altijd mogelijk is in vrede met alle mensen te leven. “Voor zover het van u afhangt” – vrede is een weg met twee richtingen: wij moeten ons deel bijdragen om vredig te leven, maar we hebben geen controle over de ander zijn gedrag. Paulus zegt in feite: de verstoring van vrede zou nooit geïnitieerd mogen worden door de christen. De gelovige zou nooit diegene mogen zijn die de vrede breekt.

Er zijn 4 plaatsen in het Nieuwe Testament waar gelovigen wordt gezegd **vrede na te jagen**: Romeinen 14:19; 2 Timotheüs 2:22; Hebreeën 12:14 en 1 Petrus 3:11.

Romeinen 12:19

¹⁹ Wreek uzelf niet, geliefden, maar laat ruimte voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere.

“Laat ruimte voor de toorn” – geef God de gelegenheid om zijn voornemen uit te werken. Geef uzelf over en overhandig de persoon aan Gods toorn welke op de juiste tijd en manier zal plaatsvinden. Vergelijk Efeziërs 4:27: “en geef de duivel geen plaats”. De duivel zou de gelegenheid kunnen uitbuiten om zijn invloed uit te oefenen. God wil een gelegenheid om zich te bekommeren over het onrecht dat Zijn kinderen werd aangedaan, en het is Zijn recht om zo te doen. God is een wreker van het kwaad, en Hij is veel bozer over zonde dan wij! Hij is tegelijk lankmoediger dan wij! De bozen zullen Gods toorn niet ontlopen.

“Mij komt de wraak toe”! “Aan Mij komt de **wraak en de vergelding** toe” (Deuteronomium 32:35, en zie ook Hebreeën 10:30). Liberalen en modernisten hebben vaak iets als dit gezegd: “De God van het Oude Testament is een wrede, meedogenloze, wraakzuchtige God van oordeel en toorn, maar de God van het Nieuwe Testament is een liefhebbende, genadige hemelse Vader”. Maar ... hier in Romeinen 12 worden we geïntroduceerd met een God van wraak en vergelding! En in Psalm 103:13 wordt God vergeleken met een zich ontfermende vader: “Zoals een vader zich ontfermt over zijn kinderen, zo ontfermt de HEERE Zich over **wie Hem vrezen**”! Zie ook Psalm 103:10: “Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden” – deze twee Psalmverzen impliceren dat zij die God **niet vrezen** zullen behandeld worden naar hun zonden en vergolden zullen worden overeenkomstig hun misdaden! Zie ook Psalm 103:17: “Maar de goedertierenheid van de HEERE is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over wie Hem vrezen” – dit impliceert dat de toorn van God is van eeuwigheid en tot eeuwigheid op hen die God niet vrezen”. Ja, “vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God” (terloops: dit vers bevindt zich in het Nieuwe Testament – Hebreeën 10:31).

Romeinen 12:20

²⁰ Als dan uw vijand honger heeft, geef hem te eten, als hij dorst heeft, geef hem te drinken, want door dat te doen, zult u vurige kolen op zijn hoofd hopen.

Hier hebben we liefde voor uw vijand in praktische termen. Vergelijk Mattheüs 5:44 en zie Spreuken 25:21-22. Ware liefde voor uw vijand omvat ervoor te kiezen te GEVEN aan die persoon wat hij nodig heeft ongeacht wat wij voelen voor die persoon. Van nature zal een persoon zijn vijand niet liefhebben. Maar wij hebben onze vijanden lief omdat God het ons bevolen heeft (Mattheüs 5:44), niet omdat wij vijanden aangenaam vinden. Zie in 2 Koningen 6:20-23 een voorbeeld van hoe de profeet Elisa zijn vijanden behandelde.

Over liefde voor uw vijand: Wij moeten hierbij beseffen dat God ons eerst heeft liefgehad. Wij, vijanden die de dood verdienden, werden uit liefde gered door het kruiswerk van de Heer Jezus (Johannes 3:16). In Christus stierven wij en werden wij opgewekt en in Hem geplaatst om te zijn zoals Hij: liefdevol. En als ons zoveel liefde en vergiffenis werd betoond, moeten wij ook anderen praktisch liefhebben. Wij moeten de “naaste” (Gr. *plesion*) liefhebben als onszelf (Romeinen 13:8-14; 15:2; Galaten 5:14; Jakobus 2:8 – overal *plesion*). Ook een vijand is onze naaste (vgl. Mattheüs 5:43²-45; Mattheüs 22:39; Lukas 6:27-36 – overal *plesion*). In Lukas 10:25-36 hebben we een antwoord op de vraag “wie is mijn naaste (*plesion*)”? In deze gelijkenis van de “Barmhartige Samari-

² Noot: de uitdrukking “U moet uw naaste liefhebben en uw vijand moet u haten” (Mattheüs 5:43) staat nergens in het Oude Testament.

taan” is elke hulpbehoevende die God op onze weg plaatst een “naaste” (*plesion*) die goed behandeld moet worden (liefde), ook al zou deze persoon een vijand zijn, of iemand van laag allooi (zoals de Samaritanen eertijds). [M.V.]

“Vurige kolen” – door hem eten en drinken te geven hopen wij “vurige kolen” op het hoofd van onze vijand. Uiteraard moeten die “kolen” niet letterlijk begrepen worden. God zegt dit: wreek uw vijand niet maar behandel uw vijand goed! Dat is het meest effectieve wat u kan doen. Daardoor kan uw vijand tot inkeer komen en zijn vijandschap laten varen.

Noot: Hendricksen zegt: “De vurige kolen symboliseren de brandende pijnscheuten van schaamte en wroeging die voortvloeien uit de onverwachte ontvangen vriendelijkheid. De benadeelde persoon zijn edelmoedigheid, het kwade met het goede belonen, heeft dit effect” – *Romans 9-16*, p. 423. Albert Barnes zegt: “Vurige kolen opgehoopt op iemands hoofd is een beeld van intense kwelling. De apostel zegt dat het *effect* van goeddoen aan een vijand deze pijn kan bezorgen. Maar de pijn zal voortkomen van schaamte, wroeging van het geweten, een overtuiging van het kwaad van zijn gedrag, en een besef van goddelijk ongenoegen dat kan leiden naar bekering” – *Barnes’ Notes, Acts--Romans*, p. 283.

Volgende keer kan u uw vijanden de “liefdesbehandeling” geven en God te bidden dat Hij dit aanwendt om in hun harten te werken.

Romeinen 12:21

²¹ Word niet overwonnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede.

Verdrink het kwade in het goede. Ik (G.Z.) ken een toegewijde gelovige, Paul McMillan, die met mij een medestudent was aan het seminarie. Het was zijn verlangen om een zendeling te zijn voor hetzelfde volk dat zijn vader meedogenloos had vermoord op het missieveld, jaren eerder. Hier hebben we een mooi voorbeeld van overwinnen van het kwade door het goede: het Evangelie van Christus geven aan precies diegenen die zijn vader hadden vermoord. In deze man zijn hart was geen plaats voor wraak, maar wel de liefde van Christus. Zoals het uitdraaide werd Paul naar een ander missieveld gestuurd. Het was niet Gods keuze om hem terug te sturen waar zijn vader had gewerkt, maar Paul was gewillig om daar naartoe te gaan of gelijk waar, waar de Heer hem wilde zenden.

Hier eindigt de studie van Romeinen 12. Er is een verband tussen hoofdstuk 12 en hoofdstuk 13. We hebben geleerd dat het niet de taak van de gelovige is om kwaaddoeners te straffen. Dat is Gods taak. Hij is de wreker van het kwade. De wraak behoort Hem toe. Hij zal vergelden op Zijn manier en op Zijn tijd. Hoofdstuk 13 vertelt ons dat één van de middelen waarmee God kwaaddoeners straft het menselijk bestuur is dat Hij heeft ingesteld (vergelijk Romeinen 13:4).

Aangehaalde artikelen:

- “Hebben wij bijkomende openbaring nodig?”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/bijkomendeOpenbaring.pdf>
- “Een korte verklaring van 1 Korinthiërs 13:8”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf>
- “Zijn er nog profeten vandaag?”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/profetenVandaag.pdf>
- Over het thema “liefde”: <http://www.verhoevenmarc.be/liefde.htm>
- “De haat van God”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/haat-van-God.pdf>
- “Bedenkingen bij liefde”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Liefde-bedenkingen.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm